

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

**Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ**

Αθήνα 10 Ιουνίου 2011

Αριθ. Πρωτ. 2452

Αριθ. Γνωμ. 10

ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ
ΤΗΛ. 2106411526
ΦΑΞ 2106411523

Κύριο

Διευθυντή Γενικής Δ/σης Φορολογίας

Δ/ση 16η Τμήμα Β΄

1. Έχουμε την τιμή να σας γνωρίσουμε, σ' απάντηση του Δ16Β 1067447 ΕΞ 11/9-5-11 δεύτερου ερωτήματός σας που μας υποβάλατε αναφορικά με την έννοια της μεταβατικής διάταξης του άρθρου 25 παρ.9, που προστέθ.με άρθρο 3 παρ 1α Ν.3943/11, του Ν.1882/90, που ορίζει ότι «προκειμένου περί χρεών της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, ήδη ληξιπρόθεσμων κατά την έναρξη ισχύος της παρούσης παραγράφου, τα ποινικά αδικήματα των περιπτώσεων α', β', γ' και δ' της παραγράφου αυτής, τελούνται με τη συνέχιση της μη καταβολής τους μετά την πάροδο τεσσάρων (4) μηνών από

την έναρξη ισχύος των διατάξεων της παρούσας παραγράφου», ότι η γνώμη μας είναι η εξής:

2. Η διάταξη αυτή αναφέρεται στην περίπτωση που οφειλέτης του δημοσίου έχει κατά την έναρξη ισχύος της του Ν.3943/11 ληξιπρόθεσμη οφειλή προς το δημόσιο χωρίς όμως να έχει συμπληρωθεί ο χρόνος των τεσσάρων μηνών που απαιτείται για την ποινική υπόσταση του αδικήματος της καθυστέρησης οφειλής προς το Δημόσιο, χρονικό διάστημα που απαιτείται για να συγκροτηθεί το ποινικό αδίκημα που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 25 του Ν.1882/90. Ο νομοθέτης δηλ. με την εν λόγω διάταξη επιμηκύνει το χρόνο καθυστέρησης της καταβολής του χρέους στο δημόσιο, η οποία έχει μεν αρχίσει να τρέχει πριν από την έναρξη ισχύος της διάταξης του Ν. 3943/11, πλην όμως δεν έχει συμπληρώσει ακόμη το χρόνο των τεσσάρων μηνών, που απαιτείται για την ολοκλήρωση του αδικήματος.

3. Η άποψη, την οποία διατυπώνετε στο ερώτημά σας, ότι η διάταξη αναφέρεται και σε ήδη συντελεσμένες αξιόποινες πράξεις, δηλ. σε οφειλέτες που έχουν καθυστερήσει την καταβολή των χρεών προς το Δημόσιο πέρα των τεσσάρων μηνών σε τρόπο, ώστε με τη συνέχιση της καθυστέρησης σε διάταστημα ακόμη άλλων τεσσάρων μηνών να τελείται απ' αυτούς δεύτερο αδίκημα και να υπόκεινται γι' αυτό σε ποινή

για δεύτερη φορά, δεν είναι συμβατή με τη δογματική του ποινικού δικαίου. Και τούτο γιατί προσκρούει και αντιτίθεται στη γενική αρχή του δικαίου, που έχει και υπερνομοθετική ισχύ ως διάταξη του άρθρου 14 παρ.7 του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα κλπ., που κυρώθηκε με το άρθρο Πρώτο του Ν.2462/97 Κύρωση του ΔΣΑΠΔΑ, σύμφωνα με την οποία "κανείς δεν δικάζεται ούτε τιμωρείται για ένα αδίκημα για το οποίο έχει ήδη απαλλαγεί ή καταδικασθεί με οριστική απόφαση που εκδόθηκε σύμφωνα με το δίκαιο και την ποινική δικονομία κάθε χώρας, [ne bis in idem].

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Φώτιος Μακρής

B.M.